

Repertoriul jurisprudenței

Cauza C-534/15

Pavel Dumitraș

și

Mioara Dumitraș

împotriva

BRD Groupe Société Générale – Sucursala Județeană Satu Mare

(cerere de decizie preliminară formulată de Judecătoria Satu Mare)

„Trimitere preliminară — Protecția consumatorilor — Directiva 93/13/CEE — Clauze abuzive — Articolul 1 alineatul (1) — Articolul 2 litera (b) — Calitatea de consumator — Transmiterea unei creanțe prin novația unor contracte de credit — Contract de garanție imobiliară încheiat de particulari care nu au niciun raport profesional cu noua societate comercială debitoare”

Sumar – Ordonanța Curții (Camera a zecea) din 14 septembrie 2016

1. *Protecția consumatorilor — Clauze abuzive în contractele încheiate cu consumatorii — Directiva 93/13 — Domeniu de aplicare — Contracte de garanție imobiliară sau de fideiusiune încheiate cu o instituție de credit de persoane fizice care acționează în scopuri care nu intră în cadrul activității lor profesionale și care nu au un raport de natură funcțională cu societatea beneficiară a garanției — Includere*

[Directiva 93/13 a Consiliului, al zecelea considerent, art. 1 alin. (1) și art. 2 lit. (b) și (c)]

2. *Protecția consumatorilor — Clauze abuzive în contractele încheiate cu consumatorii — Directiva 93/13 — Noțiunea de consumator — Persoană fizică care încheie un contract de garanție sau de fideiusiune cu o instituție de credit în vederea garantării obligațiilor contractate de o societate comercială față de respectiva instituție — Includere*

[Directiva 93/13 a Consiliului, al zecelea considerent și art. 2 lit. (b)]

1. Articolul 1 alineatul (1) și articolul 2 litera (b) din Directiva 93/13 privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii trebuie interpretate în sensul că această directivă se aplică unui contract de garanție imobiliară sau de fideiusiune încheiat între o persoană fizică și o instituție de credit în vederea garantării obligațiilor pe care o societate comercială le-a contractat față de instituția respectivă în temeiul unui contract de credit în cazul în care această persoană fizică a acționat în scopuri care nu intră în cadrul activității sale profesionale și nu are un raport de natură funcțională cu societatea menționată, aspect a cărui verificare este de competența instanței de trimitere.

Astfel, după cum se arată în al zecelea considerent al Directivei 93/13, normele de drept uniforme în ceea ce privește clauzele abuzive trebuie să se aplice tuturor contractelor încheiate între profesioniști și consumatori, astfel cum sunt definiți aceștia la articolul 2 literele (b) și (c) din directiva menționată. În

această privință, obiectul contractului este, sub rezerva excepțiilor enumerate în al zecelea considerent al Directivei 93/13, lipsit de relevanță pentru definirea domeniului de aplicare al acestei directive. Prin urmare, Directiva 93/13 definește contractele cărora li se aplică prin referire la calitatea contractanților, după cum aceștia acționează sau nu acționează în scopuri legate de activitatea lor profesională.

(a se vedea punctele 26-28 și 40 și dispozitivul)

2. Noțiunea de consumator, în sensul articolului 2 litera (b) din Directiva 93/13 privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii, are un caracter obiectiv și trebuie stabilită având în vedere un criteriu funcțional, care constă în a aprecia dacă raportul contractual în cauză se înscrie în cadrul unor activități străine de exercitarea unei profesii. Revine instanței naționale sesizate cu un litigiu având ca obiect un contract care poate intra în domeniul de aplicare al acestei directive obligația de a verifica, ținând seama de toate împrejurările speței și de ansamblul elementelor de probă, dacă contractantul în cauză poate fi calificat drept consumator în sensul directivei menționate.

În ceea ce privește aspectul dacă o persoană fizică ce se angajează să garanteze obligațiile pe care o societate comercială le-a contractat față de o instituție bancară în temeiul unui contract de credit poate fi considerată ca fiind un consumator, un astfel de contract de garanție sau de fidejusiune, deși poate fi descris, în ceea ce privește obiectul său, ca fiind un contract accesoriu în raport cu contractul principal din care a izvorât datoria pe care o garantează, se prezintă, din punctul de vedere al părților contractante, ca un contract distinct, din moment ce este încheiat între alte persoane decât părțile la contractul principal. Prin urmare, părțile la contractul de garanție sau de fidejusiune sunt cele în raport cu care trebuie apreciată calitatea în care au acționat. Revine astfel instanței naționale obligația de a stabili dacă persoana fizică menționată a acționat în cadrul activității sale profesionale sau în virtutea unor raporturi funcționale pe care le are cu societatea comercială pentru care se constituie garant, cum ar fi administrarea acesteia sau o participație la capitalul său social care nu este neglijabilă, sau dacă a acționat în scopuri personale.

(a se vedea punctele 31-34)